

at lue Modstanden, for det Tilfælde, at Nogen dristede sig til at handle mod Forbudet, og man gjorde een Ting til — og deri ligger en Parallel til, hvad man nu bør tilfigte — idet man nemlig forbedrede Lovgivning med Hensyn til den lovlige Brændeviinsbrænden, saa at det blev muligt at drive denne paa gunstigere Vilkaar ogsaa udenfor Kjøbstæderne end tidligere, og derved gjorde man det overflødig for Behoerne selv at brænde Brændeviin.

Madvig: Jeg hører til dem, der ikke ønske, at der skal jages meget stærkt med Gjenansførelsen af denne Lov; men med Hensyn til, hvad der i denne Henseende er yttret, skal jeg dog gjøre opmærksom paa, under hvor forskjellige Belysninger en Opsættelse af denne kan sees. Jeg har for min Person aldeles ikke Noget imod, at Sagen for Dieblirket opsættes, og at der forsøges en bedre Behandling og Forberedelse af Lovkastet til næste Aar, eller, hvis man ikke kan skaffe det om eet Aar, saa om to Aar. Jeg er endogsaa af den Overbeviisning, at der for Dieblirket ikke er Andet at gjøre, idet jeg troer, at Grundlaget er saaledes forvansket for Thinget, at der ikke derpaa kan arbeides videre. Men ligeoverfor en Opsættelse med denne Tendens staaer der en anden Tanke, som navnlig er anthydet af min ærede Collega, den 2den Landsthingsmand for Kjøbenhavn (Krieger). Han syntes nemlig egentlig, at der laa mange andre Ting for, inden man kunde komme til at tage fat paa denne Lov, og saa indflød der et Tilfagn af den høitærede Minister, hvorved denne vilde indbefomme en Antydning af den ærede Ordfører. Ordføreren's Antydning gik ud paa en yderligere Forberedelse af selve den her foreliggende Gjenstand, men Ministeren optog en henkastet Tanke af den ærede 2den Landsthingsmand for Kjøbenhavn, nemlig Skabelsen af et nyt Medicinalembede, Posten som Overmedicinalinspecteur. Dette kan nu være meget godt, men jeg troer ikke, at det er det Væsentlige i Sagen, og jeg troer navnlig ikke, at det er det ene Fornødne, om det ogsaa kan være rigtigt. — Den ærede 2den Landsthingsmand for Kjøbenhavn talte med et vist godt Humeur, som jeg holder meget af, om den

Fuldmægtig, jeg havde forlangt udleveret af Justitsministeriet til Benyttelse ved Bearbejdelsen af dette Lovkast. Jeg havde imidlertid, som jeg maa bringe i Erindring, ikke forlangt udleveret netop en Fuldmægtig, men overhovedet den Embedsmand, som maatte antages at have den nøieste Kundskab om vor nugældende Medicinallovgivning, og, efter sin Stilling i Justitsministeriet, tillige om hele den Maade, hvorpaa den opretholdes og udføres. Dette gjorde jeg, fordi jeg erkjendte, at den i saa Henseende fornødne Indsigt ikke var tilstede i Udvalget, idetmindste ikke hos dets Fleertal, og jeg troer, at denne Betragtning i og for sig ikke er det ærede Medlem ganske fremmed. Jeg troer, at han tidligere har havt den Tanke, at man maatte see alle Lovbestemmelser i deres Consequens og Sammenhæng, og dertil udtræves der en Kundskab, som man virkelig ikke saaer ved at blade i Registre, hvortil det ærede Medlem hentykede. Men jeg havde dernæst, foruden at ubede mig, ikke en Fuldmægtig, men overhovedet en dygtig, med Sagen bekendt Embedsmand, ubedt mig Medhjælp fra en anden Side, nemlig Lægernes Medvirkning, efter at der var opstillet et bestemt Grundlag, hvorpaa de maatte arbejde, og derved har jeg, som jeg tidligere har bemærket, ikke tænkt blot paa det meget ærede Sundhedscollegium, som jeg ikke anseer for at være istand til at yde den Medvirkning, som her skal ydes, eftersom det ifølge sin hele Stilling og Sammensætning ikke kan have den Kundskab om de virkelige Forhold rundt om i Provindserne, som det her kommer an paa; der maatte altsaa komme et andet Element til. Jeg har saaledes erkjendt, at der for Dieblirket savnedes Noget, for paa et nyt Grundlag, som Udvalgets Fleertal ansaae for nødvendigt, at opføre en definitiv Lov, og jeg har derfor selv havt nogen Tvivl — medens jeg dog holder paa Grundlagets Brugbarhed —, om man virkelig i denne Session kunde komme til at faae en Lov om den foreliggende Materie. Men man gaaer noget videre og drager Slutninger — og det gjorde det ærede Medlem — paa en Maade, som jeg ikke kan lade staae ubesvaret. For det Første anthyedes der, at det forholdt sig ikke med Daffalverne, som man havde udtalt; man